Vlucht naar de Toekomst

Nieuwsbulletin van de Stichting behoud Duivensport

Nr.11 – November 2026

Van de Redactie	1	23	Aanschaf en selectie
Levende Legende Colla Alberts	2	24	Dierenarts Harry Arts
Influencer Ergünay Sari	6	26	Het deelhok – Pierre Berghuis
Mentor Jan van Keulen	10	29	Steven van Breemen
Herstarter Rick Appelmelk	13	36	Nieuws van de SBD
Willem Mulder	15		
Pigeon Magazine	19		

Van de redactie

Beste lezers en lezeressen,

Het nieuwsbulletin van de SBD is alweer toe aan het op één na laatste nummer van ons eerste jaar. Inmiddels bereiken we 1.070 supporters en donateurs, iets waar we best trots op mogen zijn! Toch zijn we benieuwd naar jullie mening. Wat missen jullie in ons bulletin? Zijn er onderwerpen die jullie graag terugzien, of is er een andere reden waarom je het bulletin niet meteen opent? We horen het graag!

Dit nummer bevat ongeveer twaalf interessante artikelen en telt met 36 pagina's maar liefst zes pagina's meer dan onze vorige edities. We beginnen met een artikel over de 86-jarige duivensportschrijver Colla Alberts, die nog altijd nauw betrokken is bij de duivensport en met recht een levende legende mag worden genoemd. Ook maken we kennis met influencer Ergunay Sari, die met zijn YouTube-kanaal *Pigeon World* ruim 10.000 abonnees heeft.

De mentor die we deze keer voorstellen, is Jan van Keulen uit Asten. Hij beleefde afgelopen seizoen het absolute hoogtepunt van zijn imposante carrière door de nationale overwinning op St. Vincent te behalen. Ook maken we kennis met herstarter Rick Appelmelk uit Beilen. Voedingsdeskundige Willem Mulder schrijft ditmaal over knoflook.

Verder besteden we aandacht aan *Pigeon Magazine*, een nieuw digitaal duivensportblad dat in vijf talen verschijnt. We spraken uitgebreid met oprichter en eigenaar Willem van Breene, bij velen bekend als voormalig NPO-bestuurder, keurmeester en bewaarder van de bekende Aarden/Lazeroms-stam.

Ook *Het Deelhok* van PV De Snelle Thuiskomst uit Roden verdient aandacht. Voorzitter Pierre Berghuis vertelt over zijn initiatief om een duivenhok te realiseren dat door meerdere liefhebbers kan worden gedeeld.

In de rubriek *Lange Adem* begint Jaco van Nieuwamerongen aan een driedelige serie over de aanschaf en selectie van duiven. Dierenarts Harrie Arts vertelt over de tentoonstellingen voor post- en sierduiven die in de wintermaanden worden gehouden.

Tot slot besteden we uitgebreid aandacht aan Steven van Breemen en zijn indrukwekkende e-book *De Kunst van het Kweken – een Complete Leergang in vier delen*. Met maar liefst 2.967 pagina's mag dit omvangrijke werk gerust zijn levenswerk worden genoemd. We belichten niet alleen het boek, maar ook de mens en duivenliefhebber achter dit bijzondere project. Wat drijft hem om zo'n werk uit te brengen in een tijd waarin het aantal duivenliefhebbers in ons land en de omringende landen afneemt?

We wensen u veel leesplezier met deze editie en horen graag uw reacties en suggesties voor toekomstige nummers!

De redactie: Nico van Veen, Hans van Veen, Simon Kuipers en René Dalmolen

Levende legendes – **Colla Alberts**

Naar aanleiding van het verhaal over Dirk Brem uit Dalen kwamen diverse suggesties binnen met namen van liefhebbers die een plaatsje in deze rubriek verdienen. Het doel van *Levende legendes* is om mensen voor het voetlicht te brengen die niet alleen jarenlang goed hebben gepresteerd, maar ook op andere terreinen veel voor de duivensport hebben betekend. Vaak zijn het liefhebbers op leeftijd die door lichamelijke ongemakken of veranderde woonomstandigheden niet langer zelf duiven kunnen houden. Hun liefde voor de sport is echter gebleven. Een van die namen is Colla Alberts. Inmiddels 86 jaar, maar nog altijd nauw betrokken bij de duivensport en bepaald niet iemand die zijn mening onder stoelen of banken steekt. Wie met hem in gesprek raakt, ontdekt al snel dat hier iemand zit met een uitgesproken visie, een schat aan herinneringen en vooral een groot hart voor de mensen die de sport maken.

Colla Alberts

Hoe het allemaal begon

Colla rolde pas op 30-jarige leeftijd in de duivensport. Het begon allemaal met een duif die bij hem de garage binnenvloog. Het bleek een duif te zijn van Cremers uit Born, destijds een bekende naam in de Limburgse duivenwereld. Via zijn zwager, die al jarenlang duiven hield, wist Colla het telefoonnummer van de eigenaar te achterhalen. De volgende dag bracht hij de duif persoonlijk terug naar Born.

Hij kon toen nog niet vermoeden dat dit bezoek het begin zou worden van een hobby die hem maar liefst 55 jaar zou bezighouden. Een paar maanden later stond Cremers plotseling bij hem voor de deur, met twee jonge duiven als dank voor het terugbrengen van zijn duif. Een hok had Colla niet, maar dat bleek geen onoverkomelijk probleem. Met een lege fruitkist, wat kranten op de bodem en een plaat erbovenop was de eerste huisvesting geregeld. En daarmee was de zaak beklonken: Colla was duivenliefhebber geworden! Hij werd lid van COM Maasland in Eijsden en ging samen met zijn zwager onder de naam Tossings-Alberts deelnemen aan de wedstrijden. De sport beviel hem steeds beter. Drie jaar later beschikte hij in Gronsveld over een eigen hokje en begon een nieuw hoofdstuk in zijn duivenloopbaan.

Als duivensporter

In de 56 jaar waarin hij zich in de duivensportwereld heeft begeven, heeft Colla veel mooie herinneringen verzameld. Een van de hoogtepunten was zijn Barcelona-duivin, die over drie jaar (2012, 2013 en 2014) werd geklasseerd als 28e nationale asduif Barcelona. Ook 1996 staat in zijn geheugen gegrift, toen zijn doffer de 84e nationaal op Pau en de 39e nationaal op Marseille behaalde. Hij had zelfs nog hoger kunnen eindigen als hij ook op Perpignan een goede prijs had behaald, maar helaas kwam hij daarvan te laat. Ook het kleine duivinnetje uit Angoulême, dat als jong met maar liefst 39 minuten voorsprong arriveerde en zowel op Orléans als op Angoulême prijs vloog, is Colla altijd dierbaar gebleven. Een ander bijzonder verhaal is dat van een doffer die op vijftienjarige leeftijd, na tien jaar niet gespeeld te hebben, opnieuw werd ingezet en gewoon weer thuiskwam. Het zijn herinneringen die na al die jaren niets aan glans hebben verloren. Voor Colla draait de duivensport niet alleen om prestaties en kampioenschappen, maar vooral om de spanning, het plezier en de bijzondere momenten die je als liefhebber beleeft.

Als schrijver
Naast zijn activiteiten als liefhebber heeft Colla zich jarenlang ingezet om de duivensport onder de aandacht te brengen, niet alleen binnen verenigingen en besturen, maar ook als schrijver. Zijn eerste bijdragen verschenen in het Engelse blad *Racing Pigeon Gazet*. Begin jaren tachtig volgde zijn entree in de Nederlandse duivenpers, met publicaties in onder meer *De Vredesduif*, *Limburgse Reisduif*, *Brieftaubensport Internationaal*, *British Homing World* en *Fondduiven*. Ook was hij al vroeg actief op internet en beschikte hij over een eigen website. Zijn schrijverschap beperkte zich niet tot verhalen over duiven en prestaties. Colla liet ook regelmatig zijn kritische geluid horen over de organisatie van de sport. Zo schreef hij diverse columns voor het forum *Het Praathuis*, waarin hij zich uitsprak tegen beslissingen die volgens hem niet democratisch tot stand waren gekomen. Hij zag de duivensport achteruitgaan en trok zich dat aan. Zijn kritiek kwam voort uit oprechte betrokkenheid en de overtuiging dat respect, waardering en vertrouwen de basis moeten vormen voor een gezonde duivensport. Ook vandaag is zijn pen nog niet stilgevallen. In het internetblad *Maas en Gulp* schrijft hij niet alleen voor duivenliefhebbers, maar ook voor een breder publiek met belangstelling voor sport en het verenigingsleven.

Als bestuurder en op andere terreinen binnen de duivensport
Ook achter de schermen heeft Colla veel voor de duivensport betekend. Zo verzorgde hij de public relations voor Havens duivenvoer, stond hij op beurzen en was hij eregast tijdens een Olympiade in Blackpool, waar hij de mooiste duif mocht uitzoeken. Daarnaast vervulde hij diverse bestuursfuncties, waaronder die van voorzitter van Samenspel Groot Maastricht. Destijds omvatte dit samenspel maar liefst negentien verenigingen met bijna vierhonderd leden. Dat er inmiddels geen duivenvereniging meer over is in Maastricht, baart hem zorgen. Ook het verdwijnen van de ZLU heeft hem geraakt. Hoewel hij nooit in het bestuur zat, was hij altijd een groot voorstander van de organisatie en stelde hij onder meer een verkooplijst voor hen samen. Vooral de manier waarop volgens hem mensen zijn behandeld die zich jarenlang met hart en ziel voor de ZLU hebben ingezet, doet hem pijn. Het raakt aan een overtuiging die als een rode draad door zijn verhaal loopt: wie zich inzet voor de duivensport, verdient respect en waardering. Verenigingen en organisaties zijn volgens Colla immers niet alleen belangrijk voor de sport zelf, maar ook voor de onderlinge contacten en de saamhorigheid onder liefhebbers.

Ook buiten de duivensport maatschappelijk actief
Ook maatschappelijk heeft Colla zich jarenlang ingezet voor anderen. Zo was hij voorzitter van de cliëntenraad van het Dr. Ackenshuis en de Hazelhof, beide onderdeel van Sevagram. Daarnaast was hij voorzitter van een grote politieke partij in de gemeente Eijsden. Het onderstreept zijn brede maatschappelijke betrokkenheid en zijn bereidheid om verantwoordelijkheid te nemen en op te komen voor de belangen van anderen.

Nog steeds betrokken bij de duivensport
Ondanks zijn minder wordende gezondheid blijft Colla positief en goedgehumeurd. Na 50 jaar met duiven te hebben gespeeld, moest hij noodgedwongen stoppen toen hij naar

een appartement verhuisde. De duiven hebben hem in moeilijke tijden veel troost geboden en zijn liefde voor de sport is dan ook nooit verdwenen. Hij volgt de ontwikkelingen op de voet, onderhoudt dagelijks contact met andere liefhebbers en bezoekt nog regelmatig duivenliefhebbers in het land. Dat hij nog steeds zelf kan autorijden, beschouwt hij als een groot geluk.

Ook over de toekomst van de sport heeft Colla een duidelijke mening. Hij pleit voor eerlijker spel, waarbij niet alleen de absolute top, maar ook de gewone liefhebber kansen en plezier moet behouden. Een echte kampioen is voor hem niet alleen iemand die goed presteert, maar vooral ook iemand die iets over heeft voor een ander. Colla mist de saamhorigheid van vroeger, toen liefhebbers gemakkelijker een duifje ruilden of weggaven en meer voor elkaar overhadden. De sport is veranderd, de concurrentie is toegenomen en commerciële belangen spelen een grotere rol. Juist daarom vindt hij het belangrijk dat het menselijke aspect behouden blijft.

De duivensport moet je samen maken, is de overtuiging die steeds weer in zijn verhaal naar voren komt. Niet alleen de kampioen moet plezier aan de sport kunnen beleven, maar ook de liefhebber die met een klein aantal duiven speelt en blij is wanneer er eentje thuiskomt. Want als alles alleen nog om winnen draait, dreigt verloren te gaan wat de sport voor zoveel mensen waardevol maakt: het plezier, de onderlinge verbondenheid en de liefde voor de duiven.

Maas & Gulp

Periodiek: Post Duiven Sport en (veel) meer...

De mens achter de duiven

Als Colla één boodschap aan de duivensport zou willen meegeven, dan is die duidelijk: vergeet niet dat achter iedere duif een liefhebber staat. Iemand met plezier, verwachtingen, herinneringen en soms ook zorgen. Houd daarom niet alleen oog voor de kampioen, maar ook voor de mens die naast je staat.

Het verhaal van Colla Alberts laat zien dat een leven in de duivensport om veel meer draait dan uitslagen, kampioenschappen en prestaties. Het gaat ook om vriendschappen, betrokkenheid, het delen van kennis en het opkomen voor een sport waarin iedereen zich thuis moet kunnen voelen.

Hoewel zijn eigen duiven inmiddels tot het verleden behoren, is Colla's betrokkenheid nog altijd springlevend. Met zijn verhalen, zijn kritische blik en zijn niet-aflatende belangstelling blijft hij bijdragen aan de sport waarmee hij 56 jaar geleden met twee duifjes begon. En daarmee past hij uitstekend in deze rubriek. Want een levende legende ben je niet alleen vanwege wat je met je duiven hebt bereikt, maar ook vanwege wat je voor de duivensport en haar mensen hebt betekend.

Influencers

Ergünay Sari – Veghel

In deze rubriek willen we met enige regelmaat een influencer voorstellen die actief is binnen de duivensport. Dat is nog niet zo eenvoudig. De wereld van influencers is immers vooral een jonge wereld. Volgens een onderzoek van Marketing Rapport is ruim 70 procent jonger dan 35 jaar. Niet bepaald de leeftijdsgroep van de gemiddelde duivenliefhebber. De duivensport en TikTok, YouTube en Instagram lijken op het eerste gezicht dan ook twee werelden die maar weinig met elkaar gemeen hebben. Toch is er, als je goed zoekt, verrassend veel te vinden. Wereldwijd zijn er honderden duivenliefhebbers die via YouTube en andere sociale media filmpjes maken over hun duiven, hun hokken, de wedstrijden en alles wat met de sport te maken heeft.

Een van hen is de 53-jarige Ergünay Sari uit Veghel. Hij is geboren en getogen in Eskişehir, Turkije, waar hij tot zijn 23e woonde. De liefde voor duiven kreeg hij van huis uit mee. Zijn vader was een groot liefhebber en fokker van Takla's, een wereldberoemd en in Turkije zeer populair duivenras dat behoort tot de groep van tuimelaars en rollers. In 1997 bracht de liefde Ergünay naar Nederland, waar hij met zijn vrouw een nieuw leven opbouwde. Toen hij hier de mogelijkheid kreeg om opnieuw duiven te gaan houden, ging hij op zoek naar Takla's. Dat bleek echter niet eenvoudig. In die tijd waren deze Turkse duiven in Nederland moeilijk te vinden. De computer was nog lang niet ingeburgerd en het internet stond nog maar net aan het begin van zijn opmars. Van de mogelijkheden die we tegenwoordig hebben om wereldwijd contacten te leggen en duiven te vinden, was toen nog nauwelijks sprake.

Thakla's van Ergünay Sari die nog afstammen van de Thakla's van zijn vader

Zijn zoektocht naar Takla's bracht hem uiteindelijk op een heel ander spoor. In Veghel woonde Chris van Uden, een oudere postduivenliefhebber die vanwege zijn gezondheid had moeten stoppen met de duivensport. De vrouw van Ergünay hielp Chris regelmatig met de boodschappen en zo kwamen de twee met elkaar in contact. Chris stimuleerde Ergünay om met postduiven te beginnen en nam hem mee naar zijn oude vereniging. Daar legde Ergünay contact met Fikret Baris, een bekende postduivenliefhebber van Turkse afkomst. Hij kreeg van Fikret, maar ook van andere liefhebbers binnen de vereniging, zijn eerste postduiven. Ook Gerrit van Asperen, een liefhebber uit de buurt, hielp hem met raad en daad. Zo vond Ergünay via enkele behulpzame liefhebbers zijn weg in de Nederlandse postduivensport.

Ergunay Sari in zijn duivenhok

Maar daarmee was de liefde voor de Takla's nog niet verdwenen. Integendeel. Ook de zoon van Fikret Baris had Takla's, waardoor Ergünay en Fikret regelmatig over het ras spraken. Tijdens een vakantie in Turkije bracht Fikret een bezoek aan de vader van Ergünay in Eskisehir. Hij kwam niet met lege handen terug naar Nederland: een aantal Takla's uit de familie van Ergünay ging mee terug. Inmiddels, zo'n twintig jaar later, heeft Ergünay nog altijd een twintigtal nazaten van deze duiven op zijn hok. Hij houdt ze niet alleen uit liefde voor het ras, maar ook als een tastbare herinnering aan zijn vader.

Door de Takla's is Ergünay uiteindelijk ook influencer geworden. In 2005 had hij zijn eerste Takla's in Veghel en hij wilde ze graag aan anderen laten zien. Zijn neef wees hem op YouTube en in 2007 begon hij filmpjes van zijn duiven op het platform te plaatsen. Hoewel hij er weinig aandacht aan besteedde, werden de filmpjes opvallend goed

bekeken. Een van zijn eerste video's over Takla's werd zelfs 3,7 miljoen keer bekeken!

Ergünay was zich er nauwelijks van bewust hoeveel mensen zijn filmpjes bekeken. Hij plaatste ze vooral omdat hij zijn duiven graag wilde laten zien. Pas in 2021 besloot hij YouTube serieuzer aan te pakken. Een kennis die bij hem op bezoek kwam, wees hem erop dat hij met zoveel kijkers misschien zijn duivenvoer met YouTube kon betalen. Dat bleek achteraf ook te kloppen. Inmiddels heeft hij ruim 10.000 abonnees op YouTube. Zo'n 80 tot 90 procent daarvan komt uit Turkije. De overige abonnees zijn afkomstig uit verschillende Europese landen.

Zijn YouTube-kanaal draagt de naam Pigeon World, of zoals het in het Turks heet: Güvercin Dünyası. Op het kanaal neemt Ergünay zijn kijkers mee in vrijwel alle facetten van de postduivensport: van het spenen van jonge duiven, voeren en trainen tot het lappen, het klaarmaken voor een vlucht en de thuiskomst van de duiven. Ook het schoonmaken van het hok, hokbezoeken, een bezoek aan de markt van Lier, de voorjaarsbeurs en verschillende aankomsten van vluchten heeft hij met zijn camera vastgelegd. Regelmatig gaat hij bovendien live op YouTube. Daarvoor heeft hij een speciale kamer ingericht met foto's, diploma's en bekers. Tijdens deze live-uitzendingen, die hij inmiddels één à twee keer per week verzorgt, is er veel ruimte voor vragen en kunnen liefhebbers rechtstreeks met hem in gesprek. Vragen over de verzorging van de duiven, voeding, inentingen, medicatie, het juiste moment van voeren, inkorven en de thuiskomst van de duiven komen daarbij aan bod. Vooral over medicatie krijgt hij veel vragen. Ergünay is zelf geen voorstander van het zonder noodzaak preventief geven van allerlei kuren. Dat standpunt deelt hij ook met de mensen die hem om advies vragen.

Ergunay Sari in zijn studio

De meeste filmpjes maakt Ergünay in het Turks. Dat heeft alles te maken met zijn grote groep Turkse volgers. Bij sommige filmpjes gebruikt hij Engels, waardoor ook liefhebbers buiten Turkije en Nederland de weg naar zijn kanaal weten te vinden. Naast YouTube is hij actief op andere sociale media, waarbij hij zich op Instagram en TikTok vooral richt op de Takla's. Ook daar bereikt hij een internationaal publiek. Onder zijn Nederlandse volgers bevinden zich relatief veel duivenliefhebbers met een Turkse achtergrond.

De drijfveer van Ergünay om als influencer actief te zijn, komt voort uit zijn grote liefde voor de duiven. "Ik kan niet zonder duiven en ik wil dat de duivensport behouden blijft", zegt hij. De vele reacties en vragen van kijkers waren bovendien een belangrijke reden om zijn activiteiten uit te breiden. Op een gegeven moment kreeg hij zoveel vragen dat het onmogelijk werd om iedereen persoonlijk te beantwoorden. Daarom gaat hij inmiddels één à twee keer per week live op YouTube. Tijdens die uitzendingen kunnen liefhebbers rechtstreeks vragen stellen en ervaringen uitwisselen.

Ergünay wil met zijn filmpjes meer bereiken dan alleen het beantwoorden van vragen en het delen van informatie. Hij wil de duivensport onder de aandacht houden en nieuwe liefhebbers enthousiast maken voor de sport. Dat hoeven volgens hem niet per se jongeren te zijn. "Iedereen die tijd en geduld heeft, kan plezier aan de duivensport beleven." Tegelijkertijd ziet hij de sport in Nederland wel veranderen. Het aantal verenigingen neemt af en daarmee worden de afstanden die liefhebbers moeten afleggen steeds groter. Vooral voor de vaak wat oudere liefhebbers kan dat een probleem worden. In Veghel waren vroeger drie verenigingen actief, terwijl er nu geen enkele meer is. Ook het verenigingsspel heeft volgens Ergünay aan aantrekkingskracht ingeboet. Vroeger kon je in de club nog een vleespakket of zelfs een fiets winnen. Dat soort prijzen zie je tegenwoordig nog maar zelden.

Dat zijn filmpjes daadwerkelijk nieuwe liefhebbers opleveren, weet Ergünay uit ervaring. In Turkije zijn volgens hem inmiddels minimaal vijftig mensen via zijn kanaal met postduiven begonnen. Dat is niet zo vreemd, want de duivensport groeit daar volgens hem nog altijd sterk, terwijl in Nederland en België juist sprake is van een terugloop. Vooral de aankomsten van vluchten en bezoeken aan hokken van goede liefhebbers trekken veel kijkers. Blijkbaar willen mensen niet alleen horen hoe je een duif moet verzorgen, maar het ook met eigen ogen zien. De behoefte aan kennis om beter te presteren is groot en Ergünay voorziet met zijn adviezen in die behoefte.

Veel van zijn filmpjes maakt Ergünay gewoon met zijn telefoon. Geen ingewikkelde apparatuur of uitgebreide montage, maar op een eenvoudige manier laten zien wat er op en rond het hok gebeurt. Soms plakt hij verschillende beelden aan elkaar, maar het liefst houdt hij het simpel en stuurt hij de beelden zo snel mogelijk de wereld in. Met die eenvoudige aanpak en vooral vanuit zijn liefde voor de duif heeft hij inmiddels duizenden volgers over de hele wereld bereikt. En dat hoeft volgens hem niet ingewikkeld te zijn. Wie tijd en geduld heeft, kan immers plezier aan de duivensport beleven.

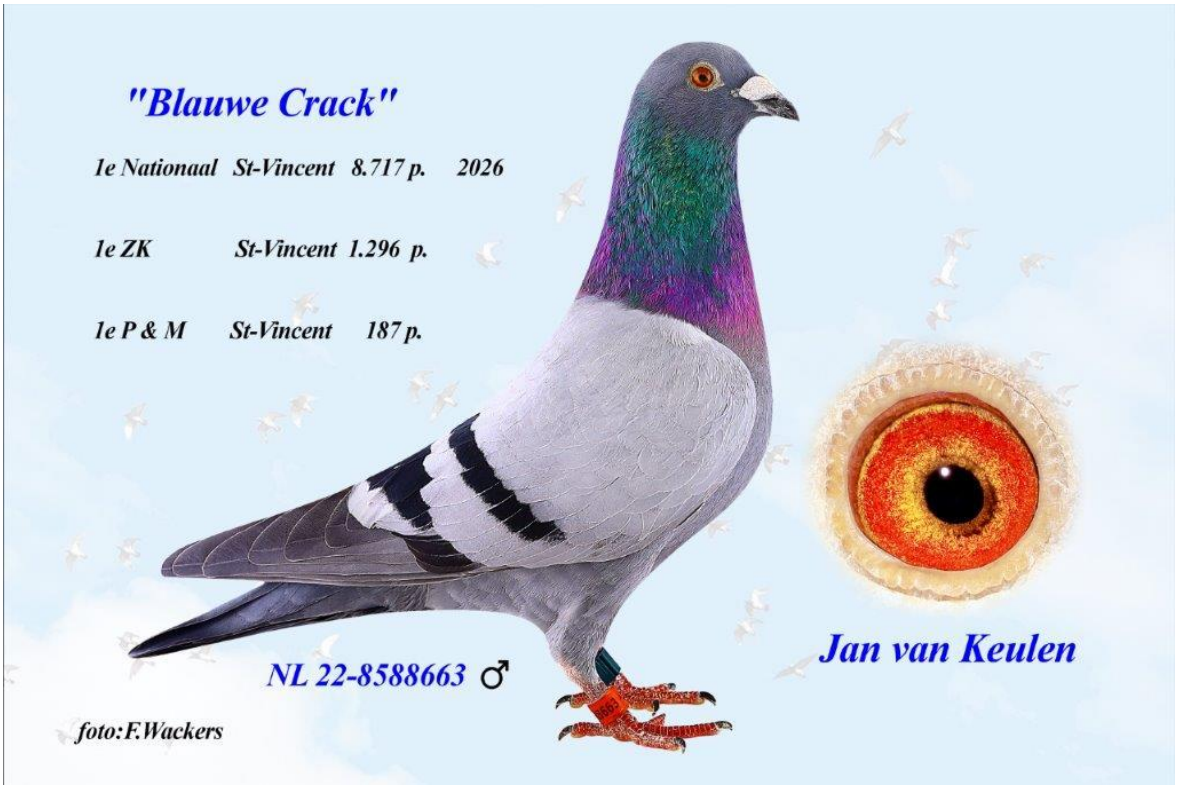
YouTube-kanaal: Pigeon World – Güvercin Dünyası

Een mentor vertelt

Jan van Keulen - Asten, mentor afdeling Zuid– Oost CC Peel en Maas

De mentor die we deze maand voor het voetlicht brengen, stond afgelopen vliegseizoen volop in de schijnwerpers. Het betreft de 78-jarige Jan van Keulen uit Asten, die op 12 juni 2026 het mooiste hoogtepunt uit zijn duivencarrière mocht meemaken. Op die dag, die hem ongetwijfeld altijd zal bijblijven, klokte hij de snelste duif van heel Nederland. Daarmee won hij de 1e Nationaal St. Vincent tegen 8.717 duiven. Een overwinning die niet zomaar uit de lucht kwam vallen, maar het resultaat is van een lange carrière waarin Jan zich al jarenlang aan de nationale top weet te manifesteren.

Jan is dan ook zeker geen onbekende in de duivensport. In de loop der jaren bouwde hij een fraai palmares op, met onder meer een 2e Nationaal Barcelona duivinnen, 3e Nationaal Barcelona, 4e Nationaal Perpignan, 5e Nationaal Barcelona en 8e Nationaal St. Vincent. Toch zal de overwinning op St. Vincent voor hem een bijzondere plaats innemen. Een klassieker winnen en dan ook nog als snelste van heel Nederland: het is een prestatie waar menig liefhebber alleen maar van kan dromen.

De snelste van heel Nederland op St Vincent

Jans eerste kennismaking met de duivensport dateert van toen hij een jaar of zeven was. Hij kreeg zijn eerste twee duiven van Pietje de Vijver, die zijn ouders hielp bij het hooien. De duiven werden ondergebracht in een leegstaand opfokhokje voor kuikens. Al snel kwamen daar duiven bij van Jan Maas, die tussen zijn kippen ook enkele duiven hield. Na verloop van tijd werden de ongeringde postduiven vervangen door geringde exemplaren en werd Jan lid van een duivenvereniging. Hij was toen twaalf jaar en moest het meteen tegen de senioren opnemen, want het fenomeen jeugdlid kende men in die tijd nog niet.

Jan leerde het vak zonder vaste begeleider, vooral door goed te luisteren naar de oudere liefhebbers van zijn toenmalige club, De Peelkruisers in Someren. Met veel vallen en opstaan kreeg hij het ‘melken’ steeds beter in de vingers. Hij had het geluk al snel over een paar knappe jonge duiven te beschikken, jongen uit een opgevangen Belg. Met een van deze duiven speelde hij in zijn eerste of tweede vlucht meteen de eerste prijs, hoewel de duif vijf minuten buiten was blijven zitten. Het bleek het begin van een succesvolle duivenloopbaan.

Jan won vele kopprijzen op nationale en internationale klassiekers en verwierf grote roem met zijn ‘Chebet’. Deze duif was over een periode van vier jaar de beste Barcelona-duif van Nederland en won onder meer de 5e Nationaal Barcelona. Chebet, geboren in 1990, duikt nu, ruim dertig jaar later, nog regelmatig op in stambomen van duiven die zich vooraan in de nationale uitslagen weten te plaatsen.

De lange carrière van Jan werd enkele malen onderbroken door ernstige gezondheidsproblemen, waardoor hij noodgedwongen een paar jaar rustiger aan moest doen en de duivensport op een laag pitje kwam te staan. Vanaf 2020 is hij op beperkte schaal begonnen met het opbouwen van een nieuwe stam marathonduiven. Hij hoopte uiteraard nog een paar mooie successen te behalen, maar op zo’n klapper als het winnen van een 1e Nationaal St. Vincent had hij echt niet gerekend. “Dat ik dit nog heb mogen meemaken, is toch ongelofelijk,” zegt Jan.

Dat we als SBD blij zijn met zo’n ervaren en succesvolle liefhebber als mentor, mag duidelijk zijn. Jan beschikt niet alleen over een schat aan ervaring, maar heeft bovendien

laten zien dat hij ook na een moeilijke periode nog altijd op het hoogste niveau kan presteren. Die ervaring zou hij graag met andere liefhebbers willen delen. Tot nu toe is daar echter nog maar weinig gelegenheid voor geweest. “Er is gewoon geen aanwas in deze hoek. Toevallig is er vorig jaar wel een nieuwe duivenliefhebber in onze club bij gekomen, maar die wordt al goed geholpen door een familielid met postduiven. Laatst kwam hier wel iemand uit Gelderland een jonge duif ophalen die hij was kwijtgeraakt. Ik heb hem toen geadviseerd hoe hij het anders kon aanpakken om minder jonge duiven te verspelen. Hopelijk heeft de man goed geluisterd,”.

Dat brengt ons vanzelf bij de toekomst van de duivensport. Jan kijkt daar met gemengde gevoelens naar. Hij verwacht niet dat de duivensport zomaar zal uitsterven, maar hij maakt zich wel zorgen over het gebrek aan nieuwe liefhebbers. Volgens Jan zal er het nodige moeten veranderen om de sport aantrekkelijk te houden. “De sport moet aantrekkelijker worden, maar ook goedkoper.” Vooral de kosten vormen volgens hem een steeds grotere drempel. Hij noemt als voorbeeld de moderne elektronische kloksystemen die in ontwikkeling zijn. “Misschien zouden die systemen verhuurd moeten worden in plaats van verkocht. Voor veel oudere, gepensioneerde liefhebbers, van wie een deel misschien nog maar een paar jaar duiven zal houden, is zo’n investering gewoon te groot.”

Maar volgens Jan zijn er meer bedreigingen. Hij maakt zich ook zorgen over de steeds grotere invloed van dierenwelzijnsorganisaties op sporten met dieren. Ook de veranderende maatschappij speelt volgens hem een rol. Nieuwe huurwoningen bieden vaak geen mogelijkheden meer om duiven te houden, terwijl mensen bovendien steeds dichter op elkaar wonen en minder van elkaar lijken te kunnen hebben. “De saamhorigheid zoals we die vroeger hadden verdwijnt steeds meer uit de maatschappij,” constateert hij.

Toch denkt Jan er zelf voorlopig niet aan om de duivensport vaarwel te zeggen. Zolang zijn gezondheid het toelaat, gaat hij door. “Ik kan me geen leven zonder duiven voorstellen.” Hij hoopt bovendien dat hij zijn passie nog eens mag overdragen aan één of meerdere nieuwe liefhebbers. Waar die nieuwe liefhebbers vandaan moeten komen? Daar heeft Jan wel een duidelijk idee over. “Het moeten mensen zijn die iets met dieren hebben.” Voor mensen die plezier beleven aan de omgang met dieren, aan de verzorging en aan het opbouwen van een band met hun dieren, kan de duivensport volgens Jan een echte verrijking van hun leven zijn. Wie eenmaal door de duivenmicrobe is gegrepen, laat het niet zomaar meer los.

Stichting Behoud Duivensport

Duivensport is meer dan een hobby:
het is passie, saamhorigheid en liefde voor de duif.
De Stichting Behoud Duivensport wil deze prachtige traditie levend houden. **Samen zijn we verantwoordelijk voor de toekomst van de duivensport.**
Helpt u mee door de SBD te steunen?

Herstarter in beeld – Rick Appelmelk uit Beilen

In de rubriek *Beginners en Herstarters* brengen we deze keer de 32-jarige Rick Appelmelk uit Beilen in beeld. Rick is inmiddels weer twee jaar actief in de duivensport, nadat hij eerder vier jaar zonder duiven heeft gezeten omdat zijn woonsituatie dat in die periode niet toeliet. Met een bescheiden ploeg van 18 duiven, een nuchtere kijk op de sport en vooral veel plezier probeert hij het beste uit zijn duiven te halen. Want voor Rick staat één ding voorop: genieten van de duivensport.

De eerste kennismaking met de duivensport kwam via zijn oom, die duiven hield in Ruinen. De interesse groeide en op 16-jarige leeftijd besloot Rick om zelf met postduiven te beginnen. Toen hij van Ruinen naar Wijster verhuisde, kreeg hij de ruimte om zijn plannen in de praktijk te brengen. De eerste jaren verliepen met vallen en opstaan. Vooral de slechtvalk maakte het hem niet gemakkelijk en dat ging soms ten koste van het plezier in de sport. Tijdens zijn stage bij DSZ-Gils kwam Rick in contact met Piet en Mark Gils. Uiteindelijk besloot hij om niet langer zelfstandig verder te gaan, maar samen met Piet Gils de duiven te spelen. Dat heeft hij vervolgens enkele jaren gedaan.

Rick Appelmelk met één van zijn witte favorieten

Toen Rick 27 jaar was, ontmoette hij zijn vriendin. Omdat ze allebei een huurwoning hadden, trok hij bij haar in. Samen besloten ze dat hij pas weer met duiven zou beginnen als ze een eigen koopwoning hadden. Inmiddels is die wens uitgekomen en kon Rick de draad weer oppakken. Hij is nu twee jaar opnieuw actief in de duivensport en geniet weer

volop van zijn duiven. Dat hij de duivensport weer heeft opgepakt, is niet zo vreemd. Het plezier dat hij er vroeger aan beleefde, is namelijk nooit veranderd. De rust die hij ervaart wanneer hij tussen zijn duiven bezig is, het trainen en natuurlijk het moment waarop ze na een vlucht weer thuiskomen, maken de hobby voor hem zo mooi. Daarbij draait het niet alleen om prestaties, maar vooral om het genieten van de duiven zelf. Zoals Rick het treffend verwoordt: "Plezier in de duivensport vind ik belangrijker dan het winnen."

In een sport waarin prestaties en goede uitslagen een belangrijke rol spelen, houdt Rick er bewust een nuchtere en bescheiden kijk op na. Natuurlijk is het mooi als de duiven goed komen en je een mooie klassering behaalt, maar voor hem is dat niet bepalend voor het plezier. Ook zonder hoge klasseringen moet je met voldoening naar het hok kunnen gaan. Zolang hij geniet van zijn duiven en met plezier zijn hobby kan beoefenen, is Rick tevreden. Die instelling zie je ook terug in de manier waarop hij de sport beoefent. Rick houdt het bewust kleinschalig en heeft momenteel achttien duiven op zijn hok. Veel meer zullen het er volgens hem ook niet worden. Zo blijft de hobby overzichtelijk en goed te combineren met zijn werk en gezinsleven. Doordeweeks besteedt hij ongeveer een uur per dag aan de verzorging, terwijl hij daar in het weekend zo'n twee uur voor uittrekt. Dan wordt er ook wat uitgebreider schoongemaakt. Zijn driejarige zoontje is daarbij regelmatig van de partij. Zo krijgt de duivensport op die manier ook een plekje binnen het gezinsleven.

Toch vraagt de duivensport om een goede organisatie en een consequente aanpak. Juist dat laatste vindt Rick soms best lastig. Het moeilijkste voor hem is om zich aan één systeem of plan te houden. In de loop der jaren heeft hij verschillende methodes geprobeerd, maar inmiddels heeft hij bewust gekozen voor een eenvoudige aanpak. De basis bestaat uit goed voer, schoon drinkwater en grit, zonder allerlei extra toevoegingen. Medicijnen gebruikt hij alleen wanneer de dierenarts daar aanleiding toe ziet. Eenvoudig betekent voor Rick echter niet dat hij de gezondheid van zijn duiven uit het oog verliest. Integendeel, hij houdt de conditie van zijn ploeg goed in de gaten en laat de duiven regelmatig controleren. Ongeveer eens per vier weken gaat hij daarvoor naar dierenarts Nanne Wolf of Harry Arts, waar zowel de duiven als de mest worden onderzocht. Zo combineert hij een eenvoudige aanpak in de dagelijkse verzorging met regelmatige controles, zodat hij weet dat zijn duiven gezond zijn en in goede conditie verkeren.

Uiteindelijk draait het bij de wedvluchten om het moment waarop de duiven weer thuiskomen. Zeker als ze op tijd arriveren, geeft dat Rick een gevoel dat moeilijk in woorden te beschrijven is. Een van zijn mooiste prestaties is een negende plaats op NPO-niveau vanuit Limoges. Daarnaast hebben enkele kweekduiven een bijzondere betekenis voor hem. Deze kreeg hij van de weduwe van een duivenvriend die vorig jaar plotseling overleed. Voor Rick draait de duivensport dan ook om meer dan alleen de duiven en hun prestaties. Ook de vriendschappen en de herinneringen die met de sport verbonden zijn, maken de hobby voor hem bijzonder.

Rick heeft veel opgestoken van Piet, zijn oom en andere leden van de vereniging en daarnaast de nodige duivenboeken gelezen. Toch is er iets wat hij graag beter zou willen

leren: het beoordelen van de uiterlijke kenmerken van een duif en het herkennen van een goede postduif. Een interessant onderdeel van de sport, waarin Rick zich graag verder wil verdiepen en waarbij ervaring en inzicht een belangrijke rol spelen.

De combinatie van werk, gezin en duivensport is volgens Rick goed te doen, zolang je de juiste prioriteiten stelt. Waar hij vroeger fanatieker met de sport bezig was, kiest hij nu bewust voor een andere aanpak. Het gezin gaat voor en de duivensport moet vooral een hobby blijven waar hij plezier aan beleeft. Grote doelstellingen heeft Rick dan ook niet. Hij wil genieten van zijn duiven en de sport op zijn eigen manier blijven beoefenen. En als daar een keer een mooie uitschieter bij komt, is dat natuurlijk prachtig meegenomen. Rick vindt het vooral belangrijk dat de duivensport goed blijft in te passen met zijn gezinsleven.

Rick met één van de gekregen duiven van zijn overleden sportvriend

---

Voedingstips van Willem Mulder

De natuur op je hok

Het is ruitijd! Dé periode om je duiven te laten profiteren van de rijkdom uit de natuur. Denk aan weegbree, brandnetels en andere natuurlijke bronnen van mineralen, wortelen voor provitamine A en boerenkool voor vitamines, mineralen en calcium. Ook uien zijn waardevol vanwege hun vitamines en mineralen. De natuur biedt meer dan we soms denken!

Knoflook

Deze keer wil ik het met u hebben over knoflook. Gewone knoflookteentjes, verkrijgbaar bij iedere groentewinkel en supermarkt. Want waarom zou alles uit een potje of flesje moeten komen? Herontdek de natuur en ontdek wat natuurlijke producten voor uw duiven kunnen betekenen. Vooral tijdens de rui en in de winter is dit het proberen waard.

Recept
Snijd knoflook, ui en winterwortel in kleine stukjes en maak porties van ongeveer 200 gram. Bewaar deze in de diepvries. Het kost even wat voorbereiding, maar daarna heeft u voor een groot deel van de rui- en winterperiode een voorraad klaar. Praktisch én voordelig! U kunt ook knoflook persen en het sap gebruiken. Als praktische richtlijn wordt weleens 5 ml per liter water aangehouden voor ongeveer 25 tot 30 duiven. Dat kunt u tijdens de rui bijvoorbeeld tweemaal per week geven en in de winter eenmaal per week. Geen zin in de geur of het werk? Knoflooksap en knoflookolie zijn ook kant-en-klaar verkrijgbaar.

Wat zit er in knoflook?
Knoflook heeft een bloedzuiverende werking, verbetert de doorbloeding, verbetert de vertering, remt de kans op coccidiose en wormen, het verdrijft ze zelfs. Het voorkomt luchtwegeninfecties. Naast allicine bevat knoflook ook salicylzuur, B vitamines, eiwit of wel aminozuren, calcium, fosfor, selenium, zink en nikkel. De beste kwaliteit vindt je op oliebasis.

Wat is allicine?
Allicine is een natuurlijk antibioticum, wat zeer efficiënt werkt tegen verscheidene bacteriën, zelfs bij de ziekenhuisbacterie. Allicine heeft een relatief laag kookpunt en verdampt bij verhitting van de knoflook. Bij knoflook halen we meestal de neus op. Dat komt door de afbraakproducten van allicine. Omdat allicine zo vluchtig is, kun je de knoflookbolletjes het beste onder water inkerven. Dat heb je er het meeste resultaat mee. Doe je dat boven de drinkbak, dan is de meeste allicine al weer verdwenen en heb je minder resultaat.

Verse Knoflook

Het meeste zal ons allemaal wel bekend in de oren klinken. We weten hoe goed knoflook is en wat het doet. Kijken we echter op de verpakking, dan valt dat toch wel

even tegen! Hoe kan dat nou? Waarom staat er tegenwoordig niks bijzonders meer op de etiketten? Alleen maar vage teksten als ”kan ondersteunen” en “heeft een stimulerende werking op”….En van al die dingen die we hierboven net genoemd hebben is niets meer te vinden. Ik zie u al denken. Wat is dat voor een aftreksel? Is dit wel goed? Het zijn de nieuwe regeltjes van EU die ook doorwerken op onze etiketten. Als op het etiket staat: werkt tegen dit of dat, heeft een antibiotische werking, voorkomt die of die ziekte, dan vraagt de overheid onmiddellijk om het bewijs. Ook al weten we wel wat een gewoon natuurproduct als knoflook allemaal doet, je mag het niet meer op de verpakking zetten. Alleen als je het wetenschappelijk hebt kunnen aantonen en dat kost soms vele tienduizenden euro’s, zo niet vele honderdduizend euro’s. Fabrikanten kunnen in zo’n kleine markt als de duivensport is al die wetenschappelijke bewijzen niet betalen. Daarvoor is de duivenmarkt veel te klein. Als al die gewone middelen zoals thee en natuurazijn wetenschappelijk onderzocht moeten worden… Daar wordt een gewoon en bekend product alleen maar onnodig duur van.

Niet seizoen gebonden

Knoflooksap of knoflookolie kan eigenlijk het hele jaar door wel gegeven worden. Alleen in de vliegperiode willen we graag dat de duiven goed eten. En knoflook staat niet op het favoriete lijstje van de duif, dus staat het in die periode vaak niet meer op het menu. Toch zou dat in het begin van de week best kunnen, maar we zijn dan vaak in de weer met een compleet schema en dan schiet het er bij in. Jammer eigenlijk, want in ken mensen die het ook tijdens het vliegseizoen geven en eigenlijk nooit ziektes op het hok hebben.

Rui nog te verbeteren?

Als u niet veel tijd aan uw duiven hebt kunnen besteden, of het goedkoopste voer goed genoeg vond, kan de kwaliteit van de veren te wensen overlaten. Denk aan gespleten pennen of een minder dicht verenkleed. Dan is de rui niet goed verlopen. Tijdens het trainen hoort u soms een sissend of fluitend geluid. Daar is op dat moment weinig meer aan te doen. Het volgende jaar zou dan weleens een slecht seizoen kunnen worden.

Overal veren in de ruitijd

Wees in deze tijd van het jaar niet karig met voer, want de duiven mogen niets tekortkomen. Is een duif na de rui wat mager, maar ziet het verenkleed er redelijk uit? Dan kunt u dit nog verbeteren. Geef tot vlak voor de kweek een goed wintervoer of een rustmengeling. Gedurende veertien dagen geeft u een beetje levertraan over het voer. Ook adviseer ik om tweemaal per week bakkersgist te geven. Zijn uw duiven wat schraal, geef ze dan gerust iets meer voer, zodat ze wat ronder worden. Zorg daarnaast voor voldoende mineralen en geef ze eenmaal per week een bad. U zult zien dat de duiven binnen veertien dagen weer poeder op de vleugels krijgen!

Oregano, de natuurlijke ontsmetter.
Oregano is een kruid, dat groeit in landen rond de middellandse zee. Het is een heel scherp kruid en de olie wordt er uitgeperst voor allerlei toepassingen. De etherische oliën die uit de planten geperst worden, helpen bij de vertering en stimuleren het galsap en de enzymsecretie in de darm. Zodoende wordt het voer beter verteerd, zodat er geen broedplaats wordt voor schadelijke bacteriën zoals streptokokken en ook spoel en haarwormen, schimmels, coccidiose E-Coli en salmonella. Het kruid is zo scherp, dat het niet alleen de slechte, maar ook de goede bacteriën doodt. Men moet echt exact de dosering goed aanhouden om ongelukken te voorkomen. Overdosering kan ernstige gevolgen hebben. Daarom wordt meestal gekozen voor een 10% oplossing in een olie.

Als we ons dus aan de dosering houden, dan kan oregano veel problemen oplossen en werkt het als ontsmetter na de vlucht. Men kan het vlak na een vlucht geven met meer dan 1 nacht mand. Als er een vermoeden is van besmetting, is oregano een top oplossing. Tenminste voor mensen die liever werken met natuurproducten dan met medicijnen. Van natuurproducten krijg je geen resistentie. Dat heb ik althans nog nooit gehoord. Na het geven van Oregano, kunnen we de darmflora weer helpen herstellen b.v. door het geven van probiotica. Probiotica zijn positieve bacteriën die ruimte op de darm innemen zodat slechte bacteriën dat niet kunnen doen. Te denken valt aan melkproducten als kwark, yoghurt, karnemelk, verteringsbacteriën etc. Ook daar stelt de overheid scherpe regels. Natuurlijk is dat goed om kwakzalverij te voorkomen. Maar van producten die al zo ingeburgerd zijn, waarvan de werking al zo vaak is aangetoond….nou ja, het is niet anders.

Uit de Bladen

Pigeon Magazine / Willem van Breene

Wie regelmatig op internet surft op zoek naar nieuws over de duivensport, kan het nauwelijks zijn ontgaan: er is een nieuw digitaal duivensportblad verschenen onder de naam *Pigeon Magazine*. Het blad heeft een internationaal karakter en verschijnt in vijf talen. Vrijwel dagelijks worden er een of meer artikelen gepubliceerd. De onderwerpen lopen sterk uiteen.

Het eerste nummer verscheen in september en het blad is inmiddels enkele weken online. In die periode kwamen onder meer de strengere Europese regelgeving voor diergeneesmiddelen, de gevreesde duivenziekte salmonellose (in de volksmond paratyfus), de darmmicrobiota van de duif en de verschillende manieren waarop concoursuitslagen in Nederland, België, Duitsland en Frankrijk worden berekend aan bod. Ook was er aandacht voor een terugblik op het marathonseizoen 2026, de compatibiliteit van elektronische constateersystemen, de kosten van chipringen en de recente cyberaanval bij de KBDB. En dat is nog maar een greep uit het aanbod.

Opvallend is wat het blad níét biedt: advertenties en reportages over vluchtwinnaars of kampioenen ontbreken. *Pigeon Magazine* kiest daarmee bewust voor een andere benadering dan de meeste traditionele duivensportbladen. Er is relatief veel ruimte voor wetenschappelijke onderwerpen en achtergrondinformatie.

Dat is op zichzelf een interessante keuze, maar er zijn ook kanttekeningen te plaatsen. De schrijver heeft aangegeven dat de artikelen met behulp van AI worden geschreven. Dat is op zichzelf niet bezwaarlijk, maar het taalgebruik en de soms wat afstandelijke formuleringen zullen niet voor iedere duivenliefhebber even toegankelijk zijn. Ook valt te betwijfelen of de onderwerpkeuze steeds aansluit bij de belangstelling van de gemiddelde duivenliefhebber. De vraag is dus of *Pigeon Magazine* met deze aanpak een breed publiek weet te bereiken, of zich vooral richt op een kleinere groep lezers die op zoek is naar verdieping.

Deze vragen, en nog veel meer, heb ik voorgelegd aan Willem van Breene, initiatiefnemer, eigenaar en hoofdredacteur van *Pigeon Magazine*. Ik was benieuwd naar zijn motivatie, de achterliggende ideeën en de redenen waarom hij bewust voor deze bijzondere opzet heeft gekozen.

Interview met Willem van Breene
Over zijn achtergrond en de totstandkoming van Pigeon Magazine

Kun je iets over jezelf vertellen: je leeftijd, je achtergrond in de duivensport en je activiteiten als bestuurder en keurmeester?

Ik ben Willem van Breene, 77 jaar, Nederlander en woon in Normandië. Daar beoefen ik de duivensport als lid van L'Hirondelle in Isigny-sur-Mer. Mijn belangstelling ligt vooral bij de marathonvluchten en de Jan Aarden-duiven, met een basis die via Piet Lazaroms rechtstreeks uit die lijnen komt.

Mijn bestuurlijke betrokkenheid begon al op mijn vijftiende, als vliegpenningmeester van de plaatselijke vereniging in Driebergen. Die telde ongeveer vijftig leden. Dat was nog in de tijd dat alles met het potlood werd berekend! Daarna heb ik twaalf jaar het secretariaat van de CC Zeist & Omstreken verzorgd, die toen 475 leden telde. Dat waren de jonge jaren. Later was ik onder meer vicevoorzitter van de NPO en binnen de FCI betrokken bij de commissies Standaard en Statuten & Reglementen. Daarnaast ben ik meer dan 25 jaar lid geweest van de NvGvK. Zo heb ik de duivensport vanuit verschillende kanten leren kennen: als liefhebber op het hok, binnen het verenigingsleven en via nationale en internationale bestuurlijke activiteiten. Die ervaringen vormen nog altijd de basis van mijn betrokkenheid bij de sport en bij Pigeon Magazine.

Willem van Breene bij zijn hok

Wat was je drijfveer om dit blad op te zetten?
Mijn belangrijkste drijfveer is iets bij te dragen aan de duivensport. Mijn belangstelling en betrokkenheid zijn nog volop aanwezig. Vanuit mijn ervaring als liefhebber en bestuurder

bestuurder zie ik onderwerpen die aandacht verdienen, vragen die blijven liggen en kennis die veel breder gedeeld kan worden. Met Pigeon Magazine wil ik daar op onafhankelijke wijze ruimte voor maken, zonder winstoogmerk, advertenties of banners. Kwaliteit en een inhoudelijke bijdrage horen voor mij bij elkaar. Natuurlijk hoop ik op veel lezers. Je wilt dat je werk mensen bereikt. Maar bekendheid is geen doel op zichzelf. Als een artikel iemand helpt, een gesprek op gang brengt of aanleiding geeft tot verbetering, heeft het waarde.

En waarom in deze vorm?
Een digitaal magazine maakt het mogelijk regelmatig iets nieuws te brengen, bronnen bereikbaar te maken en informatie aan te vullen. Bovendien kun je internationaal publiceren zonder druk- en verzendkosten. De website en de apps geven lezers de mogelijkheid het magazine te bekijken wanneer het hun uitkomt. Een rustige, verzorgde presentatie vind ik daarbij belangrijk. De inhoud moet uitnodigen tot lezen.

Ben je niet bang dat je je hiermee alleen richt op een kleine, selectieve groep lezers?
Ik wil voor iedere geïnteresseerde duivenliefhebber iets bieden. Niet ieder artikel zal iedereen even sterk aanspreken, maar dat hoeft ook niet. De ene lezer zoekt praktische informatie over verzorging, de andere heeft belangstelling voor genetica, geschiedenis, techniek of regelgeving. Die onderwerpen mogen naast elkaar bestaan. Verdieping mag iets van de lezer vragen, zolang we begrijpelijk blijven schrijven en noodzakelijke begrippen uitleggen.

Hoe bepaal je welke onderwerpen in Pigeon Magazine aan bod komen?
Ik kies de onderwerpen zelf, maar de aanleiding kan overal vandaan komen: mijn eigen ervaringen, gesprekken met liefhebbers, vragen van lezers, onderzoek of actuele ontwikkelingen. Mijn bestuurlijke achtergrond speelt daarbij mee. Wanneer ik verschillen zie tussen landen, reglementen of technische systemen, wil ik begrijpen wat die voor de liefhebber betekenen. Vaak begint een artikel met de vraag: waarom doen we dit eigenlijk zo? Vervolgens zoek ik naar informatie en onderbouwing. Daarbij moet ik ook bereid zijn mijn oorspronkelijke gedachte bij te stellen.

Waarom een internationaal georiënteerd blad?
Mijn internationale keuze komt vooral voort uit de ervaring dat ieder land opnieuw het wiel probeert uit te vinden. Dat kost geld en inzet, terwijl de kern van onze sport eenvoudig is: de duif vliegt naar huis! Toch werken landelijke bestuurders weinig samen met omringende landen en bonden, terwijl gezamenlijke afspraken, kennisuitwisseling en inkoop voordelen kunnen bieden. Denk aan de inkoop van vaste voetringen.

Waar komt die terughoudendheid vandaan? Zijn het verschillen in kennis, nationale gewoonten of de taal? Tijdens een vergadering zag ik eens een bestuurder vertrekken omdat hij de taal niet sprak. Dat is mij bijgebleven: zonder elkaar te verstaan, is samenwerken lastig. Daarom verschijnt Pigeon Magazine in vijf talen: Nederlands, Frans, Engels, Duits en Spaans. Ik wil kennis over grenzen heen toegankelijk maken. Nederland is voor mij geen te kleine markt; juist door ervaringen uit verschillende landen te bundelen, kunnen we er samen meer uithalen.

Je schrijft de artikelen met behulp van AI. Hoe bewaak je de inhoudelijke juistheid?
AI is voor mij een grote schrijfhulp. Ik lever zelf de onderwerpen, ervaringen, vragen en informatie aan. AI helpt vervolgens om structuur aan te brengen, aanvullende informatie en bronnen te zoeken en teksten te vertalen. Dat gebeurt in verschillende rondes waarin ik lees, reageer, informatie toevoeg en bijstuur. Mijn praktijkervaring helpt mij om kritisch te blijven, maar ook mijn kennis heeft grenzen. Daarom hecht ik veel waarde aan controleerbare bronnen, zoals oorspronkelijke onderzoeken, officiële reglementen en informatie van betrokken organisaties. AI kan fouten maken en een overtuigende tekst of een keurig ogende bronvermelding is nog geen bewijs dat iets klopt. AI maakt een internationaal magazine van deze omvang voor mij uitvoerbaar, maar de keuzes over de inhoud en de uiteindelijke publicatie blijven mijn verantwoordelijkheid. Wordt er een fout ontdekt, dan hoort die te worden gecorrigeerd.

Pigeon Magazine publiceert relatief veel wetenschappelijke artikelen en achtergrondverhalen. Waarom heb je daarvoor gekozen?
In de duivensport wordt veel kennis door ervaring opgebouwd. Dat is waardevol, maar ik wil ook onderzoeken wat we werkelijk weten en welke opvattingen vooral op gewoonte of overlevering berusten. Onderzoek naar gezondheid, erfelijkheid en oriëntatie kan ons helpen beter te begrijpen wat we op het hok zien. Daarbij moeten we ook de beperkingen en onzekerheden benoemen. Ik ben bijzonder blij met de vrijwillige medewerking van dierenarts Dr. Emmanuel Leysens. Hij is bereid met grote regelmaat artikelen aan te leveren die voor liefhebbers interessant kunnen zijn, vooral over verzorging en de voorbereiding op wedstrijden. Zijn deskundigheid vormt een waardevolle aanvulling en verbindt specialistische kennis met de dagelijkse praktijk. Daarnaast verdienen de geschiedenis en de menselijke verhalen aandacht. Onze sport omvat meer dan uitslagen.

Wat wil je met Pigeon Magazine bereiken en hoe wil je het blad verder ontwikkelen?
Met Pigeon Magazine wil ik informeren, kennis delen en mensen aan het denken zetten. Daarbij wil ik begrijpelijk schrijven, zonder de inhoud tekort te doen. Iedere liefhebber moet artikelen kunnen volgen, ook zonder specialistische kennis. Afwisseling tussen praktische informatie, verhalen, nieuws en verdieping is daarom belangrijk. Samenwerking, transparantie en gelijke behandeling zijn voor mij belangrijke thema's. Als onafhankelijk magazine mag je daar vragen over stellen, mits kritiek onderbouwd is en waar mogelijk ook oplossingen aandraagt. De uitgangspunten blijven: onafhankelijk, internationaal, zonder winstoogmerk en met aandacht voor inhoud en presentatie. Daarnaast wil ik de toegankelijkheid, taalkeuze en leesbaarheid op de website en in de apps verbeteren. Bijdragen van deskundigen en ervaringen van liefhebbers uit verschillende landen kunnen het blad verder verrijken. Daarbij blijf ik graag luisteren naar de lezers. Uiteindelijk ben ik tevreden wanneer lezers iets waardevols vinden, nieuwe inzichten opdoen of onderwerpen binnen hun vereniging of bond bespreekbaar maken. Als Pigeon Magazine helpt kennis over grenzen heen te delen en samenwerking stimuleert, is mijn doel bereikt. Zolang ik nieuwsgierig blijf en iets kan bijdragen, doe ik het met plezier. Misschien zit er nog altijd een beetje Don Quichot in mij. Daar kan ik best mee leven.

Lange Adem …

Aanschaf en selectie.1 / *Jaco van Nieuwamerongen*

Duivensport is een mooie sport. Iedereen kan op zijn manier successen behalen.
Bij de aanschaf en selectie van duiven is het goed om niet te lichtzinnig te werk te gaan en dat je niet te snel moet denken dat je goed materiaal hebt om je doel te bereiken, maar dat je daar best kritisch op mag zijn.

Hoe zou een goed idee eruit kunnen zien? Is misschien wel een vraag, die bij u naar boven komt. Kijk eerst op welke vluchten je het liefste speelt. Een goede Bergerac-duif, is nog geen topper op St. Vincent en een duif die meerdere vroege prijzen op St. Vincent heeft gewonnen, kan nog niet Barcelona aan. Als je er voor jezelf uit bent, op welke vluchten je het liefst speelt, dan kun je kijken welke liefhebbers op deze vluchten (op die afstanden) goed spelen. Kies een tweetal liefhebbers uit waar de prestaties je van aanstaan. Als je uitslagen napluist kijk dan ook onder welke omstandigheden deze goede prestaties zijn geleverd. Wat waren de snelheden, hoe was het verloop van de vlucht en zijn dat de vluchten waarop u wilt gaan pieken in de toekomst? Dit is een belangrijk criterium.

Als je liefhebbers hebt gevonden die aan je criteria voldoen, kun je kennismaken en kijken of er naast goede uitslagen ook persoonlijk een klik is. Is er na de kennismaking met de liefhebber en zijn of haar duiven sprake van *wederzijds vertrouwen*, vertel dan je doel en vraag of hij of zij je wil helpen aan duiven en tegen welke kosten. Kom je tot een mooi aanbod, dan is dat een belangrijke stap. Vraag vervolgens welke liefhebber en duiven goed bij jouw nieuwe duiven passen. Zo vind je mogelijk direct een tweede liefhebber om duiven bij te halen.

… wordt vervolgd …

De dierenarts aan het woord

Tentoonstellingen van postduiven en sierduiven / Tip van de maand

Door drs. H.T. Arts, dierenarts te Staphorst

Het is november. Regen en wind jagen door de bomen, de dagen worden steeds korter en het wordt steeds vroeger donker. De temperatuur daalt. De postduiven waarmee nog lang is doorgevlogen, zitten vaak nog volop in de rui. De kweekduiven zijn daarentegen, als het goed is, grotendeels door de rui heen.

De tijd van de duivententoonstellingen is aangebroken! Onze postduiven kunnen weer worden geshowd en gekeurd door de keurmeesters van de **Nederlandse Groep van Keurmeesters van Postduiven**. Deze keurmeesters hanteren reglementen voor zowel de handkeuring als de zichtkeuring. Bij de handkeuring beoordeelt de keurmeester verschillende onderdelen van de duif en kent hij daarvoor punten toe. Het gaat onder andere om de kop, het oog, de vleugels en gewrichten, de pluimen en staart, de rug, de lendenen, de bovenstuit, de onderbouw, de borstbeenkam en stuitbeentjes, de spieren, de algemene indruk en de conditie. Het totaal aantal punten dat een duif behaalt, bepaalt mede of deze in de prijzen valt en wellicht een mooie beker of een andere prijs mee naar huis mag nemen.

Keurmeester Max van der Zwaag

Vaak worden er rond dezelfde tijd als de verenigingstentoonstellingen ook bijeenkomsten georganiseerd om de prijzen van het afgelopen vliegseizoen uit te reiken. Daarnaast vinden er bonnenverkopen plaats, waarbij bonnen worden aangeboden van de beste vliegers van de eigen vereniging, omliggende verenigingen en samenspelen. Deze evenementen vormen niet alleen een mooie afsluiting van het afgelopen vliegseizoen, maar zorgen ook voor een gezellig en veelbelovend begin van het nieuwe jaar voor de verenigingen.

Naast de postduivenliefhebbers kent Nederland ook een grote groep liefhebbers van sierduiven. Zij zijn verenigd in de Nederlandse Bond van Sierduivenliefhebbers-

verenigingen (NBS). Ook deze liefhebbers hebben een prachtige hobby en organiseren in de wintermaanden diverse tentoonstellingen. Naast bekende rassen, zoals de Nederlandse en Duitse Schoonheidspostduif, zijn er ook kleurpostduiven te bewonderen. Deze speciaal voor tentoonstellingen gefokte duiven worden door sierduiven-keurmeesters beoordeeld op onder meer hun bouw, oogkleur, snavel en verenpatroon.

Van **26 tot en met 28 november 2026** vindt in Houten, op de locatie van de jaarlijkse voorjaarsbeurs, de nationale sierduivententoonstelling **De Sierduif 2026** plaats. Ook daar zullen ongetwijfeld prachtige kleurpostduiven te zien zijn.

Kleurpostduif van Barry Croes

Tip van de maand:

Laat regelmatig de mest controleren bij de dierenarts op de aanwezigheid van paratyfus, coccidiose en wormeitjes. Verzamel hiervoor wel voldoende lang mest, bij voorkeur gedurende minimaal vijf dagen. Duiven met paratyfus kunnen de bacterie namelijk onregelmatig uitscheiden. Een mestmonster van één dag kan daardoor negatief zijn, terwijl een duif of hok wel degelijk besmet is. Het verzamelen van mest gedurende vijf dagen vergroot de kans om de bacterie aan te tonen.

Als de kwekers door de rui zijn, wordt het tijd om na te denken over een preventieve vaccinatie tegen paratyfus. Door tijdig te vaccineren bouwen de duivinnen antistoffen op tegen deze bacterie. Een deel van deze antistoffen kan tijdens de ontwikkeling van de eieren in de dooier terechtkomen. Na het uitkomen worden de antistoffen door het jonge duifje opgenomen en komen ze in het bloed terecht. Zo kan het jong tijdelijk een zekere mate van bescherming meekrijgen tegen paratyfus. Deze antistoffen binden zich aan de binnendringende bacteriën en zo bijdragen aan de afweer, maar ze bieden geen volledige garantie tegen een infectie. Daarnaast dragen vaccinaties bij aan het verminderen van de kans op de ziekte bij de kwekers zelf.

Het Deelhok: samen de toekomst van de duivensport vormgeven

Een initiatief uit Noordenveld dat liefhebbers samenbrengt en nieuwe kansen biedt om van de postduivensport te blijven genieten.

Niet iedere duivenliefhebber heeft de ruimte, tijd of financiële mogelijkheden om zelfstandig een duivenhok te onderhouden. Door veranderende omstandigheden, zoals werk, gezin of gezondheidsproblemen, moeten liefhebbers soms noodgedwongen afscheid nemen van hun hobby, terwijl de liefde voor de duiven blijft.

PV De Snelle Thuiskomst uit Roden wil daar met het initiatief **Het Deelhok** verandering in brengen. Het idee is ontstaan bij voorzitter en initiatiefnemer Pierre Berghuis, die al jarenlang ziet dat liefhebbers stoppen omdat de duivensport steeds moeilijker te combineren is met andere verplichtingen.

Het principe is eenvoudig: op een centrale locatie in de regio Noordenveld komt een gezamenlijk duivenhok waar twee tot vier liefhebbers samen de duiven verzorgen, het hok beheren en de sport beoefenen. Door voorzieningen, werkzaamheden en verantwoordelijkheden te delen, wordt het mogelijk om van de duivensport te blijven genieten zonder dat iedereen er zelfstandig voor hoeft te staan.

Pierre heeft zelf goede ervaringen met samenwerken. Samen met Chris van Es heeft hij een gezamenlijk kweekhok. De jongen worden verdeeld, de prestaties gevolgd en de selectie gezamenlijk uitgevoerd. Ook het spelen in teamverband inspireerde hem om na te denken over andere manieren om de duivensport te beoefenen.

'Mijn hoop is dat we met deze opzet mensen uit hun isolement halen en over de streep trekken om opnieuw te beginnen of juist door te gaan met de duivensport, maar dan anders. Samen!' aldus Pierre.

Het Deelhok biedt kansen aan voormalige liefhebbers die hun hobby willen hervatten, gepensioneerden die een actieve bezigheid zoeken en mensen die voor het eerst kennis willen maken met de duivensport. Ook voor liefhebbers die door ruimtegebrek, tijdgebrek of de kosten niet zelfstandig verder kunnen, kan het een oplossing zijn.

Daarnaast gaat het om meer dan het verzorgen en spelen van duiven. Samenwerken bevordert sociale contacten en biedt mogelijkheden om kennis en ervaring door te geven. Ervaren liefhebbers kunnen hun kennis delen met beginners en terugkerende liefhebbers. Zo blijft niet alleen de hobby behouden, maar ook de ervaring die in de loop der jaren binnen de sport is opgebouwd.

Het Deelhok sluit goed aan bij de doelstellingen van de Stichting Behoud Duivensport. Het behoud van onze sport vraagt immers niet alleen om het aantrekken van nieuwe liefhebbers, maar ook om mogelijkheden te creëren waardoor bestaande en voormalige liefhebbers betrokken kunnen blijven. Het initiatief laat zien dat daarvoor soms een andere aanpak nodig is. Niet iedereen hoeft zelfstandig een hok te bezitten om plezier aan de duivensport te beleven.

Het plan bevindt zich nog in de ontwikkelfase. PV De Snelle Thuiskomst zoekt geïnteresseerde deelnemers, mensen die willen helpen en een geschikte locatie in Roden, Nieuw-Roden, Norg of Peize. Belangstellenden zijn welkom op de postduivententoonstelling van zaterdag 29 november 2026, vanaf 14.00 uur aan de Hullenweg 1 in Roden, bij de parkeerplaats van VV Roden. Daar kunnen zij kennismaken met het initiatief en meedenken over de verdere uitwerking. Meer informatie bij Pierre Berghuis via 06-23837514.

Pierre Berghuis, de initiatiefnemer van het Deelhok

De 72-jarige Pierre R. Berghuis is de initiatiefnemer van dit bijzondere project en daarom zetten we hem in dit artikel graag in de schijnwerpers. Pierre begon in 1971 met de postduivensport en heeft sindsdien talrijke kampioenschappen behaald en eerste prijzen gewonnen, zowel in zijn vereniging als in CC West'98. Sinds 2000 beoefent hij de sport samen met zijn zoon Geert in de combinatie P. & G. Berghuis.

Pierre Berghuis bij zijn duivenhok

Dat goede prestaties niet per se een groot duivenhok vereisen, bewijst de combinatie sinds 2020. Vader en zoon spelen vanaf een hok van slechts vier meter en weten daarmee toch uitstekende resultaten te behalen. Ook het afgelopen seizoen bleek dat weer. Met 22 oude duiven op totaal weduwschap en 22 jonge duiven behaalden zij in de vereniging onder meer de eerste, derde en vijfde plaats bij de duifkampioenen op de vitesse en de eerste plaats bij de duifkampioenen op de midfond. Daarnaast werden meerdere kampioenschappen behaald bij zowel de aangewezen als de onaangewezen kampioenschappen.

Pierre heeft zich niet alleen als liefhebber, maar ook als bestuurder en organisator jarenlang ingezet voor de duivensport. Sinds de jaren zeventig vervulde hij diverse functies binnen de vereniging, onder meer bij het inkorven, in de kantine en in de feestcommissie. Ook de jaarlijkse tentoonstelling neemt een belangrijke plaats in. Sinds 1976 is Pierre betrokken bij de organisatie. Waar vroeger soms meer dan 600 duiven werden ingezonden, bestaat de tentoonstelling tegenwoordig uit een viertallenshow met ongeveer 80 duiven en een forum.

Sinds 2012 is Pierre voorzitter van de vereniging. In die tijd liep het ledental terug van 38 naar 21. Dat vraagt om aanpassing, maar de gezelligheid is gebleven. Samen zorgen de leden ervoor dat het inkorven en de verenigingsactiviteiten doorgaan.

Pierre zocht al langer naar manieren om meer mensen bij de duivensport te betrekken. Een gesprek met de gemeente Noordenveld over de exploitatiekosten van het clubgebouw bracht hem op het spoor van het Leefbaarheidsfonds. Secretaris-penningmeester André Kooistra diende een subsidieaanvraag in, waarna € 1.650 beschikbaar kwam om een initiatief te realiseren.

Pierre zag steeds vaker liefhebbers stoppen omdat de sport moeilijk te combineren is met werk, gezin en vakanties, of door gezondheidsproblemen. Zijn ervaring met een gezamenlijk kweekhok met Chris van Es en het spelen in teamverband inspireerden hem tot een oplossing.

'Vanuit die gedachte leek het me mooi om samen met duiven bezig te zijn, zonder dat je er als individu 24 uur per dag voor klaar hoeft te staan. Zo is het idee van Het Deelhok ontstaan.'

Na positieve reacties in de club app werkte Pierre het plan verder uit, met hulp van AI en advies van deskundigen. Nu wil hij onderzoeken of er voldoende belangstelling is om het initiatief te realiseren. *'Ik hoop dat we hiermee mensen uit hun isolement halen en over de streep trekken om opnieuw te beginnen of juist door te gaan met de duivensport, maar dan anders. Samen!'*

Het Deelhok past bij Pierres overtuiging dat de duivensport zich moet aanpassen om toekomstbestendig te blijven. Volgens hem moet het roer om, zowel bij de NPO als bij de liefhebbers. Hij pleit voor kortere concoursen, eerlijker verdeelde vlieglijnen en de mogelijkheid om met vooraf opgegeven elftallen te spelen. Zo kunnen liefhebbers hun kennis en inzicht tonen, terwijl de sport beter aansluit bij hun dagelijks leven.

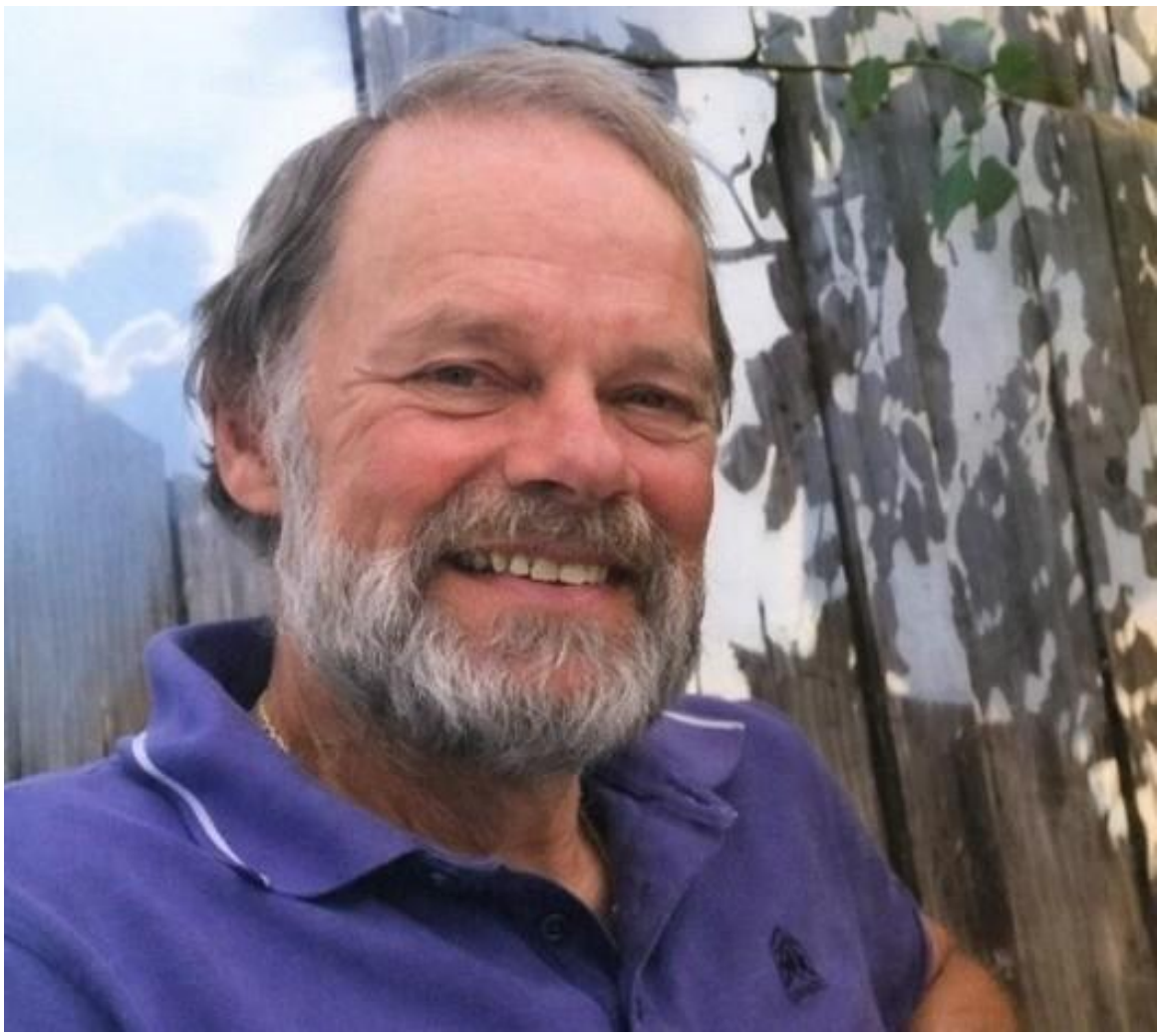
De rode draad in al zijn ideeën is duidelijk: maak de duivensport toegankelijker en aantrekkelijker. Door verzorging, werkzaamheden en verantwoordelijkheden te delen, kunnen ook mensen met minder tijd, ruimte of mogelijkheden actief blijven. Stoppen hoeft niet de enige oplossing te zijn. Pierre wil laten zien dat samen de hobby beleven, ieder op zijn eigen manier, kansen biedt voor de toekomst van onze sport.

==========

Steven van Breemen – Een leven lang kijken, denken en selecteren

Er zijn namen die zo onlosmakelijk met onze sport zijn verbonden dat iedere introductie eigenlijk een overbodige formaliteit wordt. Steven van Breemen is zo iemand.

In de jaren zeventig, tachtig en negentig verwierf hij internationale bekendheid met zijn indrukwekkende prestaties in de duivensport. Met talloze nationale en NPO-overwinningen en het driemaal in vier jaar tijd behalen van het Algemeen Kampioenschap van de NABvP in de jaren negentig vestigde hij zijn naam als topspeler in de internationale duivensport. Ook in de decennia daarna bleef hij nadrukkelijk aanwezig, onder meer via internet en sociale media. Velen zullen zich het internationale duivenblad Winning herinneren, dat tussen 2000 en 2009 online verscheen. Steven was de oprichter en hoofdredacteur.

Daarnaast geniet hij binnen de duivenwereld grote bekendheid vanwege zijn diepgaande theoretische en praktische kennis van erfelijkheid en selectie. Zijn samenwerking met professor Alfons Anker vormde een belangrijk onderdeel van de geschiedenis van De Kunst van het Kweken, dat in 1986 verscheen. Veertig jaar later heeft Steven dit werk verder ontwikkeld tot een omvangrijke leergang waarin zijn eigen praktijkervaringen, inzichten en conclusies een steeds grotere plaats zijn gaan innemen.

Met het maar liefst 2.967 pagina's tellende e-book De Kunst van het Kweken – een Complete Leergang in vier delen krijgt dit levenswerk opnieuw aandacht. Het biedt een mooie aanleiding om stil te staan bij de man achter de kennis: zijn gedrevenheid, zijn manier van denken en zijn niet-aflatende zoektocht naar wat de duivensport werkelijk vooruit kan helpen.

De inmiddels 75-jarige Steven kwam al op negenjarige leeftijd met de duivensport in aanraking. Bij het ouderlijk huis in Laren, Noord-Holland, stond zijn eerste hok en als jeugdige liefhebber was hij lid van PV De Zwaluw. Omdat de grote namen in de duivensport destijds vooral in België te vinden waren, trok Steven er op zestienjarige leeftijd samen met zijn vrienden Ton Bollebakker en Ton van den Brink op de brommer op uit. Ze bezochten talloze Belgische hokken, op zoek naar goede duiven. Het tekende al vroeg zijn gedrevenheid en nieuwsgierigheid: zelf op onderzoek uitgaan om met eigen ogen te ontdekken waar kwaliteit te vinden was.

Later verhuisde Steven naar Hilversum, waar hij vanaf 1976 aan de Leeghwaterstraat met duiven speelde. Na een onderbreking van enkele jaren maakte hij in 2009 op hetzelfde adres zijn rentree in de wedstrijdsport. Die comeback leverde opnieuw aansprekende resultaten op, waaronder twee maal een NPO-overwinning vanuit Morlincourt.

In 2023 kwam er om gezondheidsredenen een einde aan zijn deelname aan wedvluchten vanaf eigen erf. Hij beschikt tegenwoordig nog over twaalf kweekkoppels. Wie daaruit zou afleiden dat zijn betrokkenheid bij de duivensport daarmee kleiner is geworden, zou echter een belangrijk deel van het verhaal missen. Juist deze verandering heeft hem de gelegenheid gegeven zich op een andere manier en met veel grotere intensiteit in het kweken te verdiepen.

Steven kan terugkijken op een duivensportcarrière van 66 jaar, met tal van hoogtepunten en ook enkele dieptepunten. Twee sportieve prestaties zijn hem in het bijzonder bijgebleven. In 1993 werd hij, tot zijn eigen verrassing, op de laatste vlucht alsnog kampioen van de NABvP. De vlucht werd uitgesteld tot maandag, waarna de duiven uiteindelijk in de regen werden gelost. Steven dacht dat zijn kansen daarmee verkeken waren, maar enkele duiven met de afkomst Willequet/Stichelbaut bleken juist onder deze omstandigheden hun waarde te bewijzen. Zo werd hij geheel onverwachts toch nog kampioen. Ook de jonge duivenvlucht vanuit Orléans in 1989 staat in zijn geheugen gegrift. In de eigen regio won hij tegen ongeveer 3.000 duiven de eerste elf prijzen. Nationaal, in een deelnemersveld van circa 25.000 duiven, eindigden deze elf duiven bovendien bij de eerste 25.

Steven kijkt met voldoening terug op alles wat de duivensport hem heeft gebracht. De duiven voerden hem naar tal van landen, lieten hem kennismaken met andere culturen en brachten hem in contact met mensen die hij anders waarschijnlijk nooit had ontmoet. Toch kent zijn lange carrière ook een andere kant. Succes maakt volgens hem niet altijd geliefd. Wie zijn hoofd boven het maaiveld uitsteekt, merkt dat waardering soms plaatsmaakt voor kritiek en afgunst. Steven heeft naar eigen zeggen een aantal jaren afgezien van deelname aan wedvluchten, omdat hij genoeg had van het geschop en gezeur. Terugkijkend vindt hij dat hij daar misschien anders mee had moeten omgaan. Die jaren brachten echter ook iets anders: samen met zijn vrouw maakte hij mooie reizen, ervaringen die voor hem eveneens van grote waarde zijn geweest.

Het beëindigen van zijn wedstrijdcarrière betekende voor Steven niet dat zijn zoektocht naar kennis tot stilstand kwam. Integendeel. De verandering bood hem een gelegenheid die hij tijdens zijn jaren als wedstrijdspeler nauwelijks had gehad. Met twaalf kweekkoppels, bestaande uit 24 volwassen kweekduiven en hun nestjongen, kon hij tijdens iedere broedperiode zijn duiven veel nauwlettender volgen. Niet alleen het uiterlijk of de prestaties stonden daarbij centraal. Hij kon de ontwikkeling van de jongen, de eigenschappen van de ouders en de verschillen tussen nakomelingen veel intensiever observeren. Hij had tijd om te kijken, terug te kijken, onderlinge verbanden te zoeken en zijn eerdere conclusies opnieuw tegen het licht te houden. Dat vroeg om een andere manier van werken. Waar de wedstrijdsport voortdurend aandacht vraagt voor voorbereiding, prestaties en uitslagen, ontstond nu meer ruimte om de achterliggende biologische processen van het kweken te bestuderen.

Steven is er dankbaar voor dat deze verandering op zijn pad is gekomen. Het stelde hem in staat om de onderdelen van de ‘Biologische Reserve’—het genetische fundament achter de vitaliteit en de diepe energievoorraad van een duif—verder te doorgronden. Hij verdiepte zich intensief in wat kweekwaarde werkelijk bepaalt, hoe dit overerft en hoe je dit als kweker verankert in een stam.

Hiervoor combineerde hij de wetenschap van het Kern-DNA met die van het mitochondriaal DNA (mtDNA). Omdat dit mtDNA uitsluitend via de moederlijn wordt

doorgegeven en verantwoordelijk is voor de energiehuishouding in de cellen, vormt het de sleutel tot die biologische reserve. Steven zoekt hiermee nadrukkelijk naar de biologische blauwdruk achter de perfecte prestatieduif, om zo het ontstaan en behouden van vitale postduiven beter te begrijpen.

Een vergelijkbare ontwikkeling herkent Steven in het verhaal van Mauricio Jemal. Toen Jemal werd uitgesloten van deelname aan wedvluchten, ontstond voor hem eveneens een andere situatie, waarin nieuwe mogelijkheden om duiven te observeren en kennis te ontwikkelen naar voren kwamen. Steven kan zich daardoor goed inleven in wat Jemal moet hebben ervaren: soms openen zich juist door een ingrijpende verandering deuren naar kennis die eerder buiten bereik bleven.

Steven onderschat de waarde van de wedstrijdsport beslist niet. Maar het is wel duidelijk dat er naast de beoordeling van vliegprestaties een ander, minstens zo interessant terrein bestaat: het systematisch onderzoeken van kweekwaarde, erfelijkheid en biologische vitaliteit.

De inzichten die hij in deze fase heeft opgedaan, hebben zijn kennis van het kweken van vitalere postduiven verder verdiept. Hij had deze ontwikkeling graag samen met de Wetenschappelijke Onderzoekscommissie (WOWD) en de RUR verder onderzocht. Tot de samenwerking waarop hij hoopte, is het echter niet gekomen. Dat betreurt hij, omdat hij mogelijkheden ziet om zijn langdurige praktijkervaring te verbinden met onafhankelijk onderzoek.

Steven was op verschillende terreinen actief binnen de duivensport. Bestuursfuncties waren niet echt zijn ding; hij omschrijft zichzelf liever als een doener. Met voldoening kijkt hij terug op zijn bijdrage aan de verbetering van de regionale duivencontainer, waarvan de aanpassingen later ook internationaal navolging vonden. Daarnaast voltooide hij een onderzoek naar de invloed van weersomstandigheden op de uitslagen van wedvluchten, kennis waar ook liefhebbers buiten Nederland hun voordeel mee konden doen.

Het tekent Steven: hij wil niet alleen zijn eigen prestaties verbeteren, maar vooral begrijpen waarom iets werkt en hoe anderen daarvan kunnen profiteren. Kennis vergaren, die in de praktijk toetsen en vervolgens verder ontwikkelen, vormt een rode draad in zijn loopbaan. Zijn nieuwsgierigheid gaat daarbij verder dan het verzamelen van waarnemingen. Hij wil uit die waarnemingen verklaringen en conclusies afleiden, om vervolgens te onderzoeken of die conclusies in de praktijk standhouden. Juist in die

voortdurende wisselwerking tussen observeren, nadenken, selecteren en opnieuw testen ligt voor hem de kern van de duivensport.

Die houding werd al vroeg gevoed door de boeken van Piet de Weerd, wiens kennis hij tot in de finesses wilde doorgronden. Hij bezocht daarvoor talloze hokken over de hele wereld om met eigen ogen te zien hoe er werd gekoppeld en geselecteerd. Ook zijn ontmoetingen met professor Alfons Anker openden nieuwe deuren naar kennis. De behoefte om niet alleen te weten dát iets werkt, maar vooral te begrijpen waaróm, is hem zijn hele leven blijven vergezellen.

Diezelfde behoefte om kennis te verdiepen en over te dragen komt nadrukkelijk naar voren in het e-book *De Kunst van het Kweken – een Complete Leergang*. Steven heeft het oorspronkelijke werk uit 1986 verder ontwikkeld tot een leergang van 2.967 pagina's, verdeeld over vier delen. Het resultaat is veel meer dan een verzameling artikelen over duiven kweken. De leergang brengt theorie en praktijk samen en wil de liefhebber helpen om stapsgewijs een beter inzicht te ontwikkelen in erfelijkheid, selectie, observatie en kweekwaarde.

Daarin staat een belangrijk uitgangspunt centraal: goede vliegprestaties zijn niet hetzelfde als een hoge kweekwaarde. Een duif kan uitstekend presteren zonder die kwaliteit in dezelfde mate aan haar nakomelingen door te geven. Omgekeerd kan een duif die zelf niet uitzonderlijk heeft gevlogen, voor de opbouw van een stam van grote betekenis zijn. Voor Steven ligt de werkelijke uitdaging daarom niet alleen in het vinden van duiven die kunnen winnen, maar vooral in het herkennen van duiven die hun waarde in volgende generaties kunnen doorgeven. Een goede vlieger en een goede kweker zijn niet noodzakelijk dezelfde duif. Het duurzaam opbouwen van een stam vraagt om een eigen, doelgerichte manier van selecteren en koppelen.

De leergang moedigt liefhebbers aan om niet uitsluitend af te gaan op uitslagen en stambomen, maar zelf beter te leren kijken, waarnemingen te analyseren en kweekbeslissingen voortdurend te toetsen. Met kennischecks, observatieopdrachten en de mogelijkheid om examen af te leggen, is het werk opgezet als een leertraject waarin de liefhebber zich van beginner tot specialist kan ontwikkelen.

Een werk van deze omvang vraagt niet alleen van de schrijver een enorme investering in tijd en energie, maar ook van de lezer de nodige toewijding. Steven beseft dat zijn leergang slechts een beperkte groep liefhebbers zal aanspreken. Dat weerhield hem er niet van zijn levenswerk te voltooien. Zijn drijfveer is kennis vast te leggen waarvan de duivensport ook generaties later nog profijt kan hebben.

Steven mist liefhebbers met wie hij werkelijk de diepte in kan gaan. Waar hij wil begrijpen waarom een duif vroeg op de klep valt, blijft het gesprek volgens hem vaak steken bij de constatering dát dit gebeurt. Juist het doorvragen, het zoeken naar verklaringen en het toetsen van inzichten is voor hem de essentie van de duivensport. Hij had graag nog eens iemand ontmoet van het kaliber van zijn vroegere leermeesters Piet de Weerd en professor Alfons Anker. Mensen die niet alleen veel wisten, maar die ook de nieuwsgierigheid prikkelden om verder te zoeken en bestaande inzichten kritisch te onderzoeken.

Zijn zorgen gaan ook over de manier waarop kennis tegenwoordig een plaats krijgt in de duivensport. Volgens Steven was er vroeger veel meer diepgaande kennis aanwezig onder liefhebbers en kregen inhoudelijke artikelen in de duivenpers volop ruimte. Tegenwoordig overheerst naar zijn mening de commercie, waarbij liefhebbers worden verleid om veel geld uit te geven aan duiven die ze uitsluitend kennen van een foto en een gelikte stamboom. Goede duiven kweken vraagt volgens hem echter om meer dan geld en mooie papieren. Het vereist kennis, inzicht en het vermogen om kwaliteit te herkennen en te behouden. Wie werkelijk vooruit wil komen, moet bereid zijn tijd te investeren in het observeren van duiven, het bestuderen van hun nakomelingen en het kritisch beoordelen van de eigen kweekresultaten.

Ook de ontwikkeling van de sport baart Steven zorgen. Hij vindt dat de NPO te veel nadruk legt op regelgeving en organisatorische veranderingen, terwijl de gewone liefhebber daardoor juist ontmoedigd kan raken. De grote spelers redden zich volgens hem wel, maar voor de kleinere liefhebber wordt het steeds moeilijker om plezier in de sport te houden. Bovendien mist hij waardering voor mensen die met bijzondere initiatieven proberen de duivensport vooruit te helpen. Zulke mensen zouden volgens hem niet als lastige klokkenluiders moeten worden gezien, maar juist de ruimte en aanmoediging moeten krijgen om hun ideeën uit te werken.

De basis van goed kweken blijft volgens Steven het proces van selecteren, koppelen, observeren en testen, om vervolgens opnieuw te beginnen en telkens een stap verder te komen. Die cyclus heeft hij gedurende zijn lange loopbaan steeds opnieuw doorlopen. In zijn huidige werk met de kweekduiven heeft hij meer tijd gekregen om de onderliggende processen te bestuderen en zijn inzichten verder te verdiepen. Daarmee is ook duidelijk geworden waarom zijn levenswerk niet uitsluitend over het verleden gaat. De kennis die hij heeft vastgelegd, is bedoeld om nieuwe vragen op te roepen, liefhebbers aan het denken te zetten en aanknopingspunten te bieden voor verder onderzoek. Zijn omvangrijke leergang is daarvan een tastbaar bewijs. Of er voldoende liefhebbers zullen

zijn die zich werkelijk in de inzichten en ervaringen verdiepen, moet de toekomst uitwijzen. Maar de kennis is vastgelegd en kan worden doorgegeven. Ook kan zij dienen als uitgangspunt voor verder onderzoek naar erfelijkheid, kweekwaarde en de biologische factoren die bijdragen aan vitale postduiven.

Steven hoopt dat ervaren liefhebbers hun kennis niet alleen zelf toepassen, maar ook jonge duivenliefhebbers onder hun hoede nemen en hen met raad en daad verder helpen. Initiatieven zoals het mentorschap van Stichting Behoud Duivensport ziet hij in dat opzicht als een stap in de goede richting.

Wie het verhaal van Steven van Breemen overziet, herkent één duidelijke rode draad: zijn gedrevenheid om de duivensport niet alleen te beoefenen, maar ook beter te begrijpen en voor de toekomst te behouden. Een leven lang heeft hij zich daarvoor ingezet door te observeren, te onderzoeken, kennis te vergaren en die met anderen te delen.

Zijn loopbaan laat bovendien zien dat een verandering die aanvankelijk als een beperking kan worden ervaren, ook nieuwe mogelijkheden kan openen. Het afscheid van de wedstrijdsport heeft hem de ruimte gegeven om zich nog intensiever te verdiepen in de kweekduif en in de vraag hoe erfelijke kwaliteit en biologische reserve kunnen worden herkend, behouden en doorgegeven.

Daarmee biedt zijn levenswerk liefhebbers de mogelijkheid om verder te kijken dan uitslagen en stambomen, kritischer naar hun duiven te leren kijken en beter te begrijpen hoe kwaliteit ontstaat en behouden blijft. Steven heeft zijn zoektocht naar kennis niet voor zichzelf willen houden. Hij heeft zijn ervaringen en conclusies vastgelegd, in de hoop dat anderen ermee verder gaan en dat toekomstige generaties er nieuwe inzichten aan kunnen toevoegen.

Dat is uiteindelijk misschien wel de belangrijkste bijdrage die een ervaren liefhebber aan de duivensport kan leveren: niet alleen laten zien wat hij zelf heeft bereikt, maar ook anderen de gelegenheid geven om verder te komen.

Meer informatie over Steven van Breemen en zijn werk, waaronder het e-book De Kunst van het Kweken – een Complete Leergang, is te vinden op zijn website:

stevenvanbreemen.nl

Is de SBD een goed doel?

Jan van Bentum, secretaris van Afdeling Oost, vroeg ons of de Stichting Behoud Duivensport als goed doel kan worden beschouwd. Aanleiding is dat steeds meer verenigingen, samenspelen en fondclubs worden opgeheven. Volgens hun statuten moet het resterende vermogen vaak aan een goed doel worden geschonken. Het zou jammer zijn als dit geld verloren gaat voor de duivensport.

Toetsing van onze statuten aan de criteria voor een Sociaal Belang Behartigende Instelling (SBBI) bevestigt dat de doelstelling en statuten van de SBD aan deze criteria voldoen. De stichting zet zich immers in voor het behoud van onze sport, die mensen samenbrengt en een belangrijke plaats inneemt in het verenigingsleven.

Een veelvoorkomend misverstand is dat een goed doel ook een ANBI-status moet hebben. Dat is niet zo. De ANBI-status is een specifieke fiscale kwalificatie; het ontbreken daarvan doet niets af aan de maatschappelijke waarde van een stichting.

Kortom: de SBD zet zich in voor een goed doel. Bij opheffing van een vereniging, samenspel of fondclub kan de stichting daarom een passende bestemming zijn voor het resterende vermogen, mits de statuten dit toelaten.

Vermelding van de SBD op de websites van Afdelingen Oost en Noord

Dankzij het initiatief van Jan van Bentum staat de SBD inmiddels op de websites van Afdelingen Oost en Noord vermeld als goed doel binnen onze sport. Beide afdelingen wijzen hiermee op de mogelijkheid om bij opheffing van een vereniging, samenspel of fondclub het resterende vermogen, mits de statuten dit toelaten, aan de SBD te schenken. Zo kan geld dat binnen de duivensport is opgespaard, bijdragen aan het behoud en de toekomst van onze sport!

Schenking van Fondclub Betuwe-Waal-Rijn-Combinatie (BWRC)

De oproep om bij opheffing van een vereniging, samenspel of fondclub het resterende vermogen, mits de statuten dit toelaten, aan de SBD te schenken, heeft al een prachtig resultaat opgeleverd. De opgeheven Fondclub Betuwe-Waal-Rijn-Combinatie (BWRC) heeft de SBD namelijk een mooie donatie gedaan. Daarvoor zijn we de voormalige leden zeer dankbaar!

Bibliotheek verder uitgebreid

De digitale bibliotheek wordt steeds vaker bezocht, wat erop wijst dat we in een behoefte voorzien. Inmiddels hebben we 962 geregistreerde bezoekers, van wie ongeveer 50 vaste lezers. Dit aantal zal naar verwachting groeien naarmate we meer boeken toevoegen. Vooral het boek over Gebr. Janssen van Ad Schaerlaeckens en het recent toegevoegde boekje *Duiven houden, ja natuurlijk* van Ton van de Brink trekken nieuwe bezoekers.